

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 258/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Repákom, advokátska kancelária, Krížna 47, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného údu Bratislava I č. k. 26 C 260/2006-379 z 8. februára 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 26 C 260/2006-379 z 8. februára 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ doručil 23. augusta 2006 okresnému súdu žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Navrhoval určiť, že sporné nehnuteľnosti patria do jeho vlastníctva, alternatívne, že odporcovia nie sú ich vlastníckmi a že patria do pozostalostí jeho právnych predchodcov. Za žalovaných označil [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ] – 36, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca v 2. rade“). Pôvodne za žalovaného označil aj mestskú časť Bratislava-Staré Mesto, po späťvzatí žaloby voči tomuto žalovanému však okresný súd konanie čiastočne zastavil.

Okresný súd rozsudkom č. k. 26 C 260/2006-379 z 8. februára 2011 sťažovateľovu určovaciu žalobu zamietol. V odôvodnení najprv zhrnul sťažovateľovu argumentáciu, podľa ktorej sporné nehnuteľnosti (pozemky a stavby) vlastnícky patrili jeho predkom a „*dedičská postupnosť bola prerušená neplatnou konfiškáciou majetku jeho predkovi [REDAKOVANÉ], pričom ale neboli splnené zákonné podmienky na jej platnosť. Pôvodne majetok patrilo menovanému a jeho manželke [REDAKOVANÉ], po ktorých dedili ich dcéry [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], po ktorých dedila dcéra [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], jeho matka, ktorá mu všetok majetok odkázala závetom... K zápisu vlastníckeho práva odporcu v 1. rade došlo na základe zákona č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií*

a arcibiskupstva olomouckého, pričom tento následne previedol vlastníctvo k uvedenému bytu na odporcu v 2. rade.“.

Okresný súd podrobne zrekapituloval pre kauzu rozhodujúce skutkové okolnosti, ktoré nastali v kritickom období štyridsiatych až šesťdesiatych rokov 20. storočia, a uzavrel, že sporné nehnuteľnosti „*boli ex lege konfiškované* [REDAKOVANÉ] *a* [REDAKOVANÉ] *na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., ktorý tvorí dosiaľ súčasť platného právneho poriadku, pričom náprava krívd pri odňatí majetku sa síce riešila osobitným zákonom č. 87/1991 Zb., avšak len od v zákone vymedzeného obdobia a iný špeciálny zákon pokrývajúci obdobie pred r. 1948 prijatý nebol. Čo sa týka podielu* [REDAKOVANÉ] *vo veľkosti ¼ na nehnuteľnostiach pôvodne zapísaných v PK vložke č. 4478, keďže táto sa domohla dekonfiškácie a to až na základe rozhodnutia spadajúceho do obdobia určeného zákonom č. 87/1991 Zb., bolo by v takom prípade možné domáhať sa reštitúcie v lehotách podľa § 5 uvedeného zákona. Keďže sa menovaná takéhoto nároku súdne nedomáhala, nemá navrhovateľ aj v zmysle judikatúry naliehavý právny záujem na takomto určení... Predmetný zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách je k všeobecným predpisom vo vzťahu k špeciality... Z daného dôvodu nie je možné domáhať sa určenia vlastníckeho práva, prípadne určenia, že vec patrí do dedičstva podľa § 80 písm. c/ O. s. p., ak bolo možné domáhať sa vydania veci podľa uvedeného reštitučného predpisu a takto obchádzať jeho účel a zmysel.“.*

Citované závery však okresný súd vyhodnotil len ako dôvody sekundárneho významu pre zamietnutie žaloby. Za rozhodujúce považoval „*to, že uvedené pozemky ako aj stavby získal originárnym spôsobom do vlastníctva odporca v 1. rade na základe zákona, ktoré je platný, účinný a nebol zrušený...“.* Okresný súd mal na mysli zákon č. 298/1990 Zb. o úprave niektorých majetkových vzťahov rehoľných rádov a kongregácií a arcibiskupstva olomouckého v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 298/1990 Zb.“), ktorého účinnosťou sa odporca v 1. rade stal vlastníkom sporných nehnuteľností, a to „*konkrétne v zmysle položky 69 uvedenej v prílohe č. 1, ktorou bol za vlastníctvo navrhovateľa (správne malo byť odporcu v 1. rade; pozn.) vyhlásený* [REDAKOVANÉ] *a príslušné stavebné plochy... Súd konštatuje, že odporca v 1. rade jednoznačne*

takto získal vlastníctvo k predmetným pozemkom, sporná bola v konaní otázka vlastníctva stavieb na parc. č. 8990 a 8991, pričom súd dospel k zhodnému záveru ako bol vyslovený už v právoplatnom rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 16C 75/1993 z 2.10.2008, že odporca v 1. rade na základe uvedeného zákona nadobudol originárnym spôsobom vlastnícke právo k uvedeným parcelám a taktiež nadobudol vlastníctvo aj k stavbám na nich stojacim.“. Na podklade vymedzenia účelu reštitúcií zavedených zákonom č. 298/1990 Zb. okresný súd zdôvodnil, že «by bolo v rozpore s uvedeným určením vlastníctva „[REDAKOVANÉ]“, ak by boli odovzdané pozemky pod stavbami, bez stavieb na nich stojacich».

V odvolaní proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ nesúhlasil s právnym názorom, podľa ktorého zákon č. 298/1990 Zb. sa týkal aj stavieb stojacich na reštituovaných pozemkoch. Zdôraznil, že „v prílohe č. 1 k zákonu č. 298/1990 Zb., ktorá určovala majetok ktorý sa ku dňu účinnosti zákona vyhlasoval za majetok jednotlivých rádov kongregácií..., v položke 69 sú uvedené len pozemky... a nie stavby...“. Sťažovateľ pripomenul, že „stavba je podľa ust. § 119 ods. 2 OZ samostatná nehnuteľnosť, ktorá nie je súčasťou pozemku...“. Na podporu svojich argumentov dodal, že „tam kde zákonodarca v prílohe zákona č. 298/1990 Zb. hodlal previesť budovy tak tieto výslovne označil číslom popisným... a keby zákonodarca chcel v prospech odporcu č. 1 previesť stavby... tak ich v prílohe presne uvedie, pretože v roku 1990 nebol problém ich identifikovať“. Z citovaných dôvodov sťažovateľ nesúhlasí „s právnym názorom súdu prvého stupňa, že nie je dôvodné skúmať, či bol uvedený majetok pred nadobudnutím, účinnosti zákona a platne skonfiškovaný“.

Sťažovateľ vo svojom odvolaní neakceptoval ani odkaz na súvisiacu vec okresného súdu vedenú pod sp. zn. 16 C 75/1993, v ktorej sa mesto Bratislava ako žalobca neúspešne domáhalo voči odporcovi v 1. rade určenia, „že predmetný obytný dom nie je vlastníctvom odporcu v I. rade... svoju argumentáciu Hl. mesto SR Bratislava správne opieralo o skutočnosť, že v prílohe č. 1 bod 69. zákona č. 298/1990 Zb. sa spomedzi predmetných nehnuteľností výslovne uvádzajú iba pozemky a nie stavby na nich postavené“. Následne sťažovateľ v odvolaní vyvracia protiargumentáciu odporcu v 1. rade v uvedenom súvisiacom konaní.

Vo vzťahu k problému konfiškácie sporných nehnuteľností sťažovateľ v odvolaní namietal, že *„platnosť konfiškačných výmerov mal súd riešiť ako predbežnú otázku, čo sa nestalo pretože navrhovateľ namieta ich nulitosť...“*. Následne sťažovateľ právnymi názormi o právnej povahe administratívnych rozhodnutí vydaných na základe dekrétu prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. o konfiškácii nepriateľského majetku a Fondoch národnej obnovy v zneniach účinných v rozhodných obdobiach (ďalej len „dekrét č. 108/1945 Zb.“), o postupe nadobúdania vlastníckeho práva v spornom období, ako aj o aplikovateľnosti vtedajšej právnej úpravy správneho konania podporuje svoje presvedčenie o nulite konfiškačných rozhodnutí, ktoré sa sporných nehnuteľností dotýkali.

Dôvody okresného súdu o použiteľnosti zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov na posudzovanú vec sťažovateľ neakceptoval, pretože *„zákon č. 87/1991 Zb... odstraňoval majetkové krivdy vzniknuté v rozhodnom období od 25.2.1948 do 1.1.1990, avšak predmetné nehnuteľnosti boli konfiškované v prospech čs. štátu na základe správnych rozhodnutí /výmerov/ vydaných v roku 1946“*.

Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu. Uviedol, že *„považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom, tieto si osvojuje v celom rozsahu a v podrobnostiach na ne odkazuje... v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvého stupňa...“*.

Konštatujúc platnosť konfiškácie krajský súd koncentroval svoju pozornosť na otázku, či účinnosťou zákona č. 298/1990 Zb. prešlo na odporcu v 1. rade iba vlastníctvo pozemkov alebo aj stavieb na nich zriadených. Identifikoval účel zákona č. 298/1990 Zb. a zdôraznil, že sporné nehnuteľnosti (tak pozemky, ako aj stavby) *«prešli titulom konfiškácie podľa ust. § 1 ods. 1 bod 2 Dekréту prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. do vlastníctva Československého štátu a začleňovacím rozhodnutím Finančného odboru*

MsNV v Bratislave č. Fin-888/1962-maj. zo dňa 30.05.1962 boli zverené do správy Obvodného podniku bytového hospodárstva Bratislava II.

Následne účinnosťou zák. č. 298/1990 Zb.; vychádzajúc z formulácie Položky č. 69 Prílohy č. 1; nadobudol odporca v 1. rade vlastnícke právo k nehnuteľnosti označenej ako „69. [REDAKČNÝ ZNAČENIE]“, ktorá nehnuteľnosť bola identifikovaná prostredníctvom uvedenia zastavaných pozemkov – stavebných plôch (nasledujúcich za týmto označením), a ktorá bola v tom čase vedená v evidencii nehnuteľností bývalého [REDAKČNÝ ZNAČENIE]

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že odporca v 1. rade zo zákona nadobudol vlastnícke právo k celému [REDAKČNÝ ZNAČENIE], t. j. k predmetným pozemkom, ako aj stavbám na nich stojacich, identifikovaných uvedenými parcelami (t. j. parc. č. 8890 a č. 8891), a to predovšetkým i s poukazom na samotný účel zák. č. 298/1990 Zb., keďže by bolo v rozpore so samotným účelom zák. č. 298/1990 Zb. a s označením „[REDAKČNÝ ZNAČENIE]“, pokiaľ by odporcovi v 1. rade boli odovzdané iba pozemky pod stavbami bez samotných stavieb na nich stojacich, s ktorým výkladom sa stotožnil a ktorý akceptoval aj vtedajší katastrálny úrad, resp. ďalšie štátne inštitúcie. Uvedené preukazuje i skutočnosť, že celá predmetná nehnuteľnosť bola ako celok [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zapísaná v prospech odporcu v 1. rade tak, ako bola i zapísaná a vedená (t. j. ako celok) na evidenčnom liste č. 45 v prospech [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorý evidenčný list slúžil ako podklad pre tento zápis.».

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ najprv rozsiahlo rekapituluje priebeh rozhodujúcich historických udalostí i právne názory oboch v jeho veci konajúcich všeobecných súdov. Následne vyhodnocuje, že „názory, ku ktorým konajúce súdy dospeli sú dôsledkom nesprávnej aplikácie platných právnych predpisov, ktorá nesprávna aplikácia právnych noriem poprela účel a význam platného práva – v konkrétnom prípade ide zjavne o nekonformný výklad, ktorý je pre žalobcu extrémne nespravodlivým... V danej veci je pritom nepochybne nutné posúdiť, či zodpovedá ústavne konformnému výkladu tvrdenie konajúcich súdov, v zmysle ktorého je právne irelevantné posudzovať platnosť konfiškácie nehnuteľností, zároveň konštatácia, v zmysle ktorej, existencia osobitnej právnej úpravy,

prostredníctvom ktorej sa oprávnená osoba môže domáhať ochrany vlastníckeho práva vylučuje možnosť úspešne sa domáhať určenia vlastníckeho práva spôsobom podľa ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku.“.

Podľa názoru sťažovateľa „súdy boli nielen oprávnené, ale najmä povinné, skúmať platnosť konfiškácie súboru nehnuteľností v prospech štátu a vypořadať sa v tejto súvislosti s námietkami, ktoré vzniesol žalobca, nakoľko je ústavnou povinnosťou všeobecného súdu aplikovať v každej prejednávanej veci zásadu, v zmysle ktorej má každý právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. K uvedenému žiaľ nedošlo. Ad absurdum tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd konštatovali, zákonnosť konfiškácie, a to bez toho, aby v tejto súvislosti vykonali dokazovanie (!!!). Konajúce súdy toto svoje konštatovanie zároveň akokoľvek neodôvodnili, výlučne poukázali na skutočnosť, že tzv. Benešove dekréty sú doposiaľ súčasťou platného právneho poriadku Slovenskej republiky. Nad rámec tu uvedeného, konajúce súdy bez akejkoľvek formálnej a najmä právnej logiky ustálili, že ak by aj došlo k neplatnej konfiškácii majetku právnym predchodcom žalobcu, právny predchodcovia žalobcu (p. [REDAKČIA]) sa mali domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva spôsobom ustanoveným osobitným zákonom. V súlade s ustálenou súdnou praxou pritom platí, že i v prípade existencie osobitnej právnej úpravy nie je vylúčené právo oprávnenej osoby domáhať sa svojho vlastníckeho práva spôsobom podľa všeobecných právnych predpisov...“.

Nadväzne sťažovateľ vyslovuje názor, podľa „ktorého argumentácia konajúcich súdov napĺňa znaky ústavne nekonformného výkladu, nakoľko odporuje v celom rozsahu zmyslu reštitučného zákonodarstva, ktorého účelom nebolo vytváranie dodatočných nadobúdacích titulov pre nadobúdanie vlastníckeho práva štátom a legalizácia takých postupov štátu v dobe neslobody, ktoré boli nezlučiteľné nielen s ústavnými princípmi ochrany vlastníctva v ich dnešnom chápaní...“. Poukazujúc na zákon č. 298/1990 Zb. uvádza, že «podľa Prílohy č. 1... nazvanej ako „Ženské kláštory v Slovenskej republike“, pod [REDAKČIA], sú vymenované nehnuteľnosti, ktorých vlastníkom sa stal na základe uvedeného zákona žalovaný v 1. rade [REDAKČIA]

[REDAKČIA] a to:

„č. k. [redacted] stavebná plocha, [redacted] stavebná plocha, [redacted] stavebná plocha, [redacted] stavebná plocha, [redacted] stavebná plocha,

Vlastník: [redacted]

Užívateľ: ako vlastník s domami [redacted]

Zapísané na SG Bratislava mesto na [redacted] pre obec [redacted] a k. ú. [redacted]

“

Podľa konajúcich súdov vzhľadom na vyššie uvedené bolo v konaní preukázané, že žalovaný v 1. rade nadobudol vlastnícke právo k pozemkom ex lege, kedy sporným zostalo nadobudnutie vlastníckeho práva k stavbám.

K uvedenému konajúce súdy dospeli bez toho, aby posúdili zákonnosť konfiškácie majetku právnych predchodcov žalobcu, čím zjavne popreli jednu zo základných zásad nadobúdania a straty vlastníckeho práva, kedy právne postavenie nového vlastníka sa mimo originálneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva (nadobudnutie vlastníckeho práva k veci, ktorú nikto iný predtým nevladnil, napr. jej zhotovením) odvodzuje od právneho postavenia právneho predchodcu, zároveň zásady, na základe ktorej nik nemôže na druhého previesť viac práv ako sám má (ani štát!!!).

Je nesporné, že konajúce súdy sa absolútne nevyporiadali so skutočnosťou, že štát zneužívajúc svoje postavenie pripustil zmenu zápisu vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností bez splnenia základných požiadaviek vyplývajúcich z vtedy platného práva...

Dôsledkom vyššie uvedeného došlo k vzniku protiprávneho stavu, kedy súdy Slovenskej republiky poskytli ochranu a potvrdili vlastnícke právo tretieho subjektu za situácie, v ktorej hoci štátu zjavne nikdy nemohlo svedčať vlastnícke právo..., toto nepochybne zostalo zachované pôvodnému vlastníkovi (žalobca ako právny nástupca osôb, ktorým bol nezákonne konfiškovaný majetok bez splnenia zákonom vyžadovaných podmienok), pritom zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnému skutkovému stavu...».

V otázke, či problémový bod 69 prílohy č. 1 zákona č. 298/1990 Zb. mieni len na pozemky alebo aj na stavby, sťažovateľ kritizuje, že „konajúce súdy sa... nevyporiadali s tou skutočnosťou, kedy v súlade s platným právom (dnes i v rozhodnom období), stavba predstavuje z hľadiska hmotného práva samostatnú nehnuteľnosť, ktorá nie je súčasťou

pozemku (!!!)... rovnako nevzali zreteľ na zákonný spôsob identifikácie jednotlivých druhov nehnuteľností – nie je možný prevod stavby len jej identifikáciou prostredníctvom zastavaného pozemku... Súd sa pritom ad absurdum vôbec rovnako nezaoberal otázkou, či bolo nadobudnutie vlastníckeho práva v prospech žalovaného v I. rade vykonané v súlade s vtedy platnými predpismi na úseku evidencie nehnuteľností...“.

Podľa sťažovateľa „právne závery, ku ktorým dospeli konajúce súdy popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky veci, kedy ich aplikácia by znamenala vytvorenie nového princípu nadobúdania a straty vlastníckeho práva (v prospech štátu). Dôsledkom je zásah do ústavne garantovaného vlastníckeho práva sťažovateľa takej intenzity, ktorý dosahuje mieru odmietnutia spravodlivosti, a ktorému nemožno nepochybné poskytnúť právnu ochranu.“.

Sťažovateľ pripomína, že „keď sa konajúce súdy na jednej strane bez akéhokolvek odôvodnenia (a bez právneho dôvodu) odklonili od existujúcej ustálenej súdnej praxe z hľadiska posúdenia reštitučného zákonodarstva a možnosti domáhania sa subjektov, ktorým svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, tento bol zabratý bez právneho dôvodu štátom (a tomuto svedčí zápis v katastri nehnuteľností), na strane druhej svoje rozhodnutie opierajú o právny názor súdu prvého stupňa vyslovený v konaní, ktoré z hľadiska účastníkov konania a charakteru prejednávanej veci nebol pre tunajšie súdne konanie relevantný.“. Sťažovateľ pritom zdôrazňuje požiadavku viazanosti súdov iba zákonom.

K základnému právu vlastníť majetok sťažovateľ dôvodí, že „v konkrétnom prípade zánik vlastníckeho práva sťažovateľa (jeho právnych predchodcov) k dotknutým nehnuteľnostiam nebol preukázaný, kedy nehnuteľnosti boli štátom prevzaté výlučne fakticky“.

Napokon sťažovateľ kritizuje aj kvalitu odôvodnenia oboch rozsudkov všeobecných súdov konajúcich v jeho veci.

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Uznesením Okresného súdu Bratislava I v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti žalovanému v 1. rade [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a žalovanému v 2. rade [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva, č. k. 26C 260/2006-379 zo dňa 08-02-2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co 150/2011-445 zo dňa 30-06-2015, bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. (1) Ústavy SR a čl. 36 ods. (1) Listiny základných práv slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo žalobcu na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. (1) Ústavy SR a čl. 11 ods. (1) Listiny základných práv a slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] proti žalovanému v 1. rade [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], a žalovanému v 2. rade [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva č. k. 8Co 150/2011-445 zo dňa 30-06-2015, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v celkovej sume 3.000,00 €.

4. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom SR v sume 7.657,25 € na účet právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], advokáta, vedený v spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

1. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje najmä na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (m. m. III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05), keď navyše znenie petitu sťažnosti vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa nemá ústavný súd dôvod spochybňovať.

K namietanému porušeniu označených práv malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť „uznesením“ okresného súdu „v spojení“ s „uznesením“ krajského súdu. Sťažovateľom sformulovaný petit vyvoláva otázky v dvoch rovinách. Najprv je to jednoznačnosť identifikácie zásahu, ktorým malo k porušeniu základných práv sťažovateľa a jeho práv zaručených kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami dôjsť, a napokon aj označenie procesnej formy, do ktorej oba konajúce všeobecné súdy inkorporovali svoje rozhodnutia.

K prvej rovine ústavný súd uvádza, že sťažovateľ neobjasnil jeho chápanie použitého slovného spojenia („v spojení“) pri označení ústavne vadného zásahu. Explicitne teda nevysvetlil, či k porušeniu práv došlo len prvostupňovým rozhodnutím okresného súdu alebo aj druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu, alebo len druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu. Odpoveď na túto otázku má však pre predbežné prerokovanie sťažnosti význam, pretože sa svoju podstatou dotýka právomoci ústavného súdu. Z dôvodov sťažnosti („tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd sa... zásadným spôsobom odchýlili od konštantnej súdnej praxe“; „konajúce súdy sa nevyporiadali s námietkami“;

„napádanými rozhodnutiami došlo k vážnemu zásahu“; „rozhodnutia súdov sú založené na jednostranných tvrdeniach“) však možno jednoznačne uzavrieť, že sťažovateľ nenapáda len prvostupňové rozhodnutie okresného súdu, ale aj rozhodnutie krajského súdu ako súdu odvolacieho. Svedčí o tom aj bod 2 petitu sťažnosti, ktorým sa navrhuje zrušenie rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie práve tomuto súdu. Ústavný súd preto ustálil, že predmetom navrhovaného ústavno-súdneho prieskumu je rozhodnutie okresného súdu i rozhodnutie krajského súdu, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

Pokiaľ ide o druhú rovinu, ústavný súd považuje označenie uznesenia ako procesnej formy napadnutých rozhodnutí iba za zrejmy omyl sťažovateľa (jeho právneho zástupcu), resp. pisársku chybu. V tomto prípade niet dôvodu na striktné formálny prístup k hodnoteniu sťažnostného petitu, keďže odôvodnenie sťažnosti, ako aj jej prílohy nevyvolávajú pochybnosti o tom, že sťažovateľ tvrdí porušenie svojich práv rozsudkom okresného súdu č. k. 26 C 260/2006-379 z 8. februára 2011 a rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015.

2. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2.1 K sťažnosťou napadnutému rozsudku okresného súdu č. k. 26 C 260/2006-379 z 8. februára 2011 ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva povinnosť dôsledného uplatňovania princípu subsidiarity jeho právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim

z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovaný ochranu.

Kritizovaný rozsudok okresného súdu je rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktoré podľa § 201 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) bolo možné preskúmať v odvolacej fáze občianskeho súdneho konania. Ochranu právam odvolateľa je potom povinný poskytnúť krajský súd ako súd druhého stupňa. Sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku okresného súdu aj využil, a tak ochranu jeho označeným základným právam, ako aj jeho právu zaručenému dohovorom a právu zaručenému dodatkovým protokolom poskytoval krajský súd. Sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu č. k. 26 C 260/2006-379 z 8. februára 2011 bolo preto potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a na rozhodnutie o nej.

2.2 Pokiaľ ide o sťažovateľom atakovaný rozsudok krajského súdu č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015, ústavný súd z obsahu sťažnosti zistil, že námietky sťažovateľa možno koncentrovať do dvoch okruhov. Najprv je to nesúhlas so záverom krajského súdu, podľa ktorého v prejednávanej veci nebolo dôvodné skúmať, či sporný majetok bol platne skonfiškovaný podľa dekrétu č. 108/1945 Zb. Následne je predmetom kritiky i záver krajského súdu, podľa ktorého zákonom č. 298/1990 Zb. došlo k prechodu vlastníckeho práva nielen k sporným pozemkom, ale aj k stavbám na nich stojacim. Rekapitulované dve podstatné námietky dopĺňa sťažovateľ stručnou kritikou odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku.

Ústavný súd s ohľadom na viackrát konštatovaný aplikačný vzťah základných práv procesnej povahy na jednej strane a základných práv hmotno-právnych na strane druhej (napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08) považuje za potrebné najprv sa venovať namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu i jeho práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Uvedený záver platí aj vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, a to vzhľadom na zásadnú totožnosť dikcie s čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

K prvej námietke smerujúcej proti odvolaciemu rozsudku krajského súdu ústavný súd dodáva, že je na prvý pohľad nedôvodná.

Podľa § 1 ods. 1 č. 298/1990 Zb. nehnuteľný majetok uvedený v prílohe č. 1 tohto zákona sa vyhlasuje ku dňu účinnosti tohto zákona za vlastníctvo jednotlivých rádov a kongregácií.

Zákonodarca teda priamo zákonom zaručil vymenovaným cirkevným právnickým osobám nadobudnutie vlastníckeho práva k individualizovanému majetku. Dôvod popísaného a značne kauzistického prístupu spočíval v účele tejto právnej úpravy, ktorým podľa dôvodovej správy bolo „*umožnit zahájení činnosti řádů a kongregací, jejichž legalita byla znovu deklarována v prohlášení vlády ČSFR na 18. plenární schůzi obou sněmoven Federálního shromáždění dne 19. prosince 1989, s ohledem na nutné úpravy objektů před zahájením výuky a výchovy duchovního dorostu v příštím školním roce*“. (<http://www.nrsr.sk/dl/Browser/Document?documentId=85059>).

Z hľadiska posudzovanej veci sťažovateľa je rozhodujúce, že vlastnícke právo odporcu v 1. rade vzniklo priamo ex lege, čím došlo k radikálnemu prerušeniu kontinua v procese zmien vlastníckeho práva výlučne na základe dispozícií dovtedajších vlastníkov. Práve z tohto hľadiska je potrebné vnímať argumentáciu oboch konajúcich všeobecných súdov o originárnom nadobudnutí vlastníckeho práva odporcom v 1. rade. Naznačil to aj okresný súd, keď dôvodil, že zákon č. 298/1990 Zb. „*má konštitutívny význam, keďže vlastníctvo priamo zriaďuje a to aj v prípade, ak uvedená cirkevná právnická osoba objekt týmto zákonom vymedzený nemala predtým vo vlastníctve*“. Citovaný záver potom potvrdil krajský súd na strane 10 odôvodnenia svojho rozsudku. Za týchto okolností sa platnosť konfiškácií sporného majetku na základe dekrétu č. 108/1945 Zb. v období po druhej svetovej vojne skutočne dostáva do pozície otázky, ktorá pre rozhodnutie

o sťažovateľovej žalobe nebola rozhodujúca. Aj keby podrobné vecné preskúmanie konfiškácií žalovaných nehnuteľností viedlo ku konštatovaniu ich neplatnosti, nemalo by to žiaden vplyv na záver o existencii vlastníckeho práva odporcu v 1. rade majúceho priamu oporu v normatívnom texte zákona. Zákonodarca v tomto prípade rozhodol o bezpodmienečnom prechode vlastníctva na určené cirkevné právnické osoby.

Sťažovateľ sa v dôvodoch sťažnosti („*súdy Slovenskej republiky poskytli ochranu a potvrdili vlastnícke právo tretieho subjektu za situácie, v ktorej hoci štátu zjavne nikdy nemohlo svedčať vlastnícke právo... toto nepochybne zostalo zachované pôvodnému vlastníkovi...*“) pokúša ustáliť ako východiskový a nepochybniteľný predpoklad, podľa ktorého by uplatnenie zákona č. 298/1990 Zb. prichádzalo do úvahy len v prípade, ak bezprostredne pred nadobudnutím jeho účinnosti vlastnícke právo k dotknutému nehnuteľnému majetku svedčalo štátu. Pre takú konštrukciu (akokoľvek logickú) právna úprava nedáva žiadnu oporu. Ústavný súd nepochybňuje, že účel zákona č. 298/1990 Zb. nemal smerovať k prípadným ďalším majetkovým krivdám, ak by však jeho realizácia predsa taký záver vyvolala, nešlo by o pochybenie súdu rozhodujúceho na základe tohto zákona, ale o pochybenie samotného zákonodarcu, ktorý bol v zákone č. 298/1990 Zb. mimoriadne konkrétny, keď individuálne vymenoval oprávnené subjekty i konkrétny dotknutý majetok. Ústavný súd ale v konaní o sťažnosti sťažovateľa nepreskúmava ústavnosť zákona. Posudzuje ústavnú konformitu rozsudku všeobecného súdu, ktorý má ústavnú povinnosť rešpektovať (v tomto prípade výnimočne konkrétne vyjadrenú) vôľu zákonodarcu (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Prvej námietke sťažovateľa tak nemožno priznať ústavno-právnu relevanciu odôvodňujúcu prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o výklad bodu 69 prílohy č. 1 zákona č. 298/1990 Zb., ústavný súd neupiera sťažovateľovej argumentácii logiku, avšak platí to len za hľadiska použitia metódy komparácie s inými bodmi tej istej prílohy, v ktorých zákonodarca jednoznačnejšie vymedzil rozsah dotknutého nehnuteľného majetku. Akceptovateľnosť sťažovateľovej argumentácie spočíva aj v tom, že pri takom vážnom zásahu, ako je prechod vlastníckeho

práva k nehnuteľnosti z jedného subjektu na iného nositeľa, ku ktorému dochádza ex lege, má svoje dôležité miesto požiadavka jednoznačnosti zákonných formulácií.

Bod 69 prílohy č. 1 zákona č. 298/1990 Zb. znie:

„ [REDAKOVANÉ] „

[REDAKOVANÉ]

č. k. [REDAKOVANÉ] stavebná plocha, [REDAKOVANÉ] stavebná plocha, [REDAKOVANÉ] stavebná plocha, [REDAKOVANÉ] stavebná plocha, [REDAKOVANÉ] stavebná plocha

Vlastník: [REDAKOVANÉ]

Užívateľ: ako vlastník s domami [REDAKOVANÉ]

Zapísané na SG Bratislava mesto na [REDAKOVANÉ] pre obec [REDAKOVANÉ] a k.ú. [REDAKOVANÉ]. “

Ústavný súd konštatuje, že výpočet nehnuteľností v tomto prípade naozaj nie je úplne exaktný. Na jednej strane komplexné označenie nehnuteľností je „ [REDAKOVANÉ] “, čo naznačuje prechod vlastníckeho práva k stavbe, na strane druhej pri detailnom výpočte príloha vymenúva len pozemky (stavebné plochy). Chýbajúca presnosť si teda od okresného súdu a krajského súdu celkom prirodzene vyžadovala výkladové ustálenie rozsahu nehnuteľností, vlastnícke právo ku ktorým malo podľa zákona č. 298/1990 Zb. na odporcu v 1. rade prejsť.

Ústavný súd po preskúmaní citovaného textu prílohy zákona č. 298/1990 Zb. konštatuje, že v prospech výkladu okresného súdu a krajského súdu svedčí celkové označenie komplexu reštituovaných nehnuteľností („ [REDAKOVANÉ] “), ich identifikácia realizovaná okrem iného aj odkazom na evidenčný list, na ktorom boli v čase nadobudnutia účinnosti zákona č. 298/1990 Zb. tieto nehnuteľnosti zapísané [tu je potrebné odkázať na sťažovateľom nespochybné hodnotenie krajského súdu, podľa ktorého „celá predmetná nehnuteľnosť bola ako celok ([REDAKOVANÉ]) zapísaná v prospech odporcu v 1. rade tak, ako bola i zapísaná a vedená (t. j. ako celok) na evidenčnom liste č. [REDAKOVANÉ] v prospech [REDAKOVANÉ], ktorý evidenčný list slúžil ako podklad pre tento zápis“], ale aj požiadavka racionality výkladu právnych noriem. Tá sa v intenciách posudzovanej veci nepochybne odvíja aj od predpokladu, že ak zákonodarca

nadväzujúc na zmeny spoločensko-politických pomerov s cieľom odstrániť majetkové krivdy páchané v minulosti samotným štátom priamo zákonom zmenil vlastníka individualizovaných nehnuteľných vecí, potom súd viazaný jeho normatívne vyjadrenou vôľou nemôže pristúpiť k takej interpretácii toho istého zákona, ktorá bude viesť k sťaženiu výkonu vlastníckeho práva vo všetkých jeho súčastiach, a do budúca bude základom pre ďalšie spory medzi vlastníkom reštituovaných pozemkov a iným vlastníkom stavieb na týchto pozemkoch stojacich. Stručne, ale zrozumiteľne to vyjadrili oba všeobecné súdy. Okresný súd k tomu uviedol, že *«by bolo v rozpore s uvedeným určením vlastníctva „[redacted]“, ak by boli odovzdané pozemky pod stavbami, bez stavieb na nich stojacich.»*. Krajský súd obdobne zdôraznil, že *«by bolo v rozpore so samotným účelom zák. č. 298/1990 Zb. a s označením „[redacted]“, pokiaľ by odporcovi boli odovzdané iba pozemky pod stavbami bez samotných stavieb na nich stojacich...»*.

Sumárne ústavný súd vyhodnocuje, že hoci zákonodarca pri vymedzovaní majetku, vlastnícke právo ku ktorému hodlal previesť na cirkevné právnické osoby, neučinil v potrebnej miere zadosť požiadavke presnosti a jednoznačnosti identifikácie dotknutých nehnuteľností, okresný súd ani krajský súd pri aplikácii zákona č. 298/1990 Zb. zjavne nevybočili z mantinelov daných zákonodarcovou vôľou, preto ani druhá námietka sťažovateľa nie je dôvodná.

Napokon za nedôvodnú považuje ústavný súd aj stručne prednesenú námietku sťažovateľa o nedostatočnej kvalite odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Už v predchádzajúcich častiach odôvodnenia tohto uznesenia citované pasáže odvolacieho rozsudku sú podľa názoru ústavného súdu dostatočnou odpoveďou na kritiku sťažovateľa. Krajský súd odôvodnil svoj potvrdzujúci výrok jednak odkazom na skutkové a právne závery okresného súdu (čo mu Občiansky súdny poriadok v § 219 ods. 2 umožňoval), ale aj vlastnými reakciami na námietky sťažovateľa, ktoré tvorili jadro dôvodov jeho odvolania (predovšetkým otázka, či prešlo vlastnícke právo len k pozemkom alebo aj k stavbám). Ústavný súd vyhodnocuje, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu predstavuje z hľadiska logického i argumentačného konzistentný celok, ktorý dáva dostatočné odpovede na tú odvolaciu kritiku sťažovateľa, v ktorej sa koncentrovala reálnosť súdnej ochrany očakávanej od krajského súdu. Možno preto uzavrieť, že krajský súd dal

odpovede na všetky tie otázky nastolené sťažovateľom ako účastníkom konania, ktoré mali pre prejednávanú vec význam podstatný (napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) z hľadiska základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a i jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru vylúčil existenciu akýchkoľvek signálov ústavnej vadnosti rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015, odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok...

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

Základné právo vlastniť majetok, ako aj právo na pokojné užívanie majetku je možné považovať za práva hmotnej povahy.

Pokiaľ teda ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok a práva na pokojné užívanie majetku rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 150/2011-445 z 30. júna 2015, ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru,

ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Aj v tejto časti je preto sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

3. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu či návrhom na priznanie náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017